

L'aplec de Sant Marc

El diumenge abans de l'esmentat SANT, baixaven a la vil·la tots els joves de Fanals de Munt, Els Vilars i llur rodalia a ballar en nostres balls de dies festius; però amb el doble fi de contractar la nostra Orquestra i una volta realitzada dita comissió, anunciaven en el propi ball, l'estat oficial de la festa.

Era cosa sabuda de què en la tarda de dit diumenge, una volta l'Orquestra estava compromesa el cornetí del panxa-content d'en PEYA amb un reguitzell d'estridents notes com si fórem transportats en un camp de maniobres militars, anunciava la presentació del «Cap de colla» de tots aquells joves vinguts exprofès, que amb un breu parlament tan lacònic com senzill anunciava la Festa i convidava a la joventut i veïns de nostra vil·la a disfrutar de la mateixa.

Des d'aquell moment l'interès de tota la joventut calongina anava en augment fins prendre un estat de febril impaciència, pensant en poder anar de parella els joves amb les jovincelles de llur predilecció i les noies d'igual modo en sentit contrari.

Era el tema predilecte de la setmana, en fàbriques i reunions de les vetllades, els nous contractes que s'esdevindrien formats en diada tan propícia i escaient.

En «Met Silu» i en «Lies» de l'Illa, començaven a endegar llurs mobles de campanya respectius i llogar el carro que amb penes i treballs podia arribar fins a la plaça de SANT MARC, lloc tan elevat com faltat de bons camins i que era indispensable portar-hi cada un d'ells, dos o tres taules, unes quantes cadires, cassoles, plats, una regular bota de vi i diferents atuells, licors, cafè i bona provisió de butifarres, carn de distintes classes i bon peix.

El «SANT» reclamava poguessin atipar-se bé, tots quants commemoraven llur excel·lència en tal diada i així se proveïen convenientment els dits «Met Silu» i «Lies» de l'Illa.

La qüestió era poder proporció

nar uns bons i abundoses «piscoïbis» als joves i demés, que siguent un poquet llaminerots i no volguent la molèstia de fer seguir el «senatxo» quedarien una vegada haver ballat unes quantes sardanes, en condició de reposar forces per acabar el programa del dia sens defalliment ni cansanci.

Què n'eren de llargs els dies a transcòrrer fins arribar el de la festa: les noies, la majoria estrenaven un davantal blanc i indispensablement unes espadenyas també del mateix color.

En arribar a les dotze del dia de SANT MARC, en les pròpies portes de les fàbriques i en sortint del treball, ja es formaven les reunions preliminars per acordar l'hora de marxa.

Els joves després de dinar anaven a prendre cafè, en particular al CASINO, i allà és formaven les grans colles que en arribar la una i mitja oles dues, com a més tard; emprenien la marxa entre crits, rialles, cançons o abundant xerrameca.

Al propi temps sortia l'Orquestra amb espadenyas flamants i llurs instruments al costat per fer la marxa «un xic a peu i un xic caminant». El contrabaix per ésser un moble d'impediment extraordinari, solien encarregar llur trasllat a qualsevolga de les primeres figures de provada intel·ligència de la vil·la amb musculatura a prova per el cas.

Mares i filles empolistrades convenientment també feien cap, al propi temps; en igual direcció, perquè pel llarg camí era qüestió d'anar flirtejant la joventut d'ambdós sexes; per ells es feia la festa.

A l'entorn de les 3 era quan s'arribava allí dalt després d'haver invertit una horeta en el camí, entre les molèsties d'un ardent sol i inconveniències de terrenys bastant accidentats i corriols poc afrassats.

En arribar a la plaça, era de primer entuvi saludar se amb el jovent de la Platja d'Aro i Fanals, com a veïns i components del tradicional aplec. Després de dites salutacions

i reposar una estoneta, la primera feina consistia en anar a fer un passeig fins a can MONER, distància d'uns cinc minuts de dita plaça, i seguidament l'Orquestra començava a entonar la primera de les tres sardanes, que es tocaven abans de berenar.

Com que dites sardanes n'eren la mitja part, seguidament s'escampaven per entre el bosc a la recerca de lloc apropiat per descansar i acomodar-se, tot reposant forces per mitjà de l'estòmac.

En Met Silu i l'Elies entraven en llur moment d'activitat ben vista i profitosa, perquè en poc rato quan tenien disponible a bon preu i pagat a la vista, ho despatxaven sens reclamacions que no foren les de que donaven poca quantitat per la gana que quedava fora de programa.

En poc espai de temps quedava liquidat tot lo referent a menjar, sols quedava per entretenir-se i passar l'estona el líquid que abundantament estava preparat en els rersipients en espera d'ésser buidats. També se'n feia un despatx més que regular, per quina causa sempre n'hi havien que quedaven amb cara de llàstima i altres que els hi donava per fer discursos o cantar desafortadament.

Per entre el bosc era bonic de contemplar un seguit d'ampolles, carabasses, botelles i càntirs a través dels quals, una munió de persones convertides en Astròlegs momentanis, es dedicaven a contemplar els astres en plena tarda.

Esgotades totes les provisions, no tardava en sentir-se de nou el refilet del fluviol, anunciant la fi del berenar, i el principi de la segona part del ball—indispensable per acabar aquest jorn, en previsió de no tenir que baixar d'aquelles muntanyes en plena nit.

En passant d'aquest moment el ritme de la festa era ja molt més viu i adelerat. El combustible acomodat en les calderes, espontàniament convidava a la major vivacitat de moviments. Eren una munió de centrals elèctriques que espargien un dinamisme a tota ponderació.

I venia la fi de les ballades com